

in tako lepo rumeni so bili! To morajo biti dobri! Toda kaj, ko so pa tako strašno majčkeni! Kako bi mogla z materjo deliti? Kaj tako majhnega ne kaže kupiti! Uvidel je naposled, da je edino pametno, ako se odloči za navadno žemljo, ki je je vendarle bilo nekaj. Toda kakšno? Ali podolgovato, tisto, ki ima dve polovici, ali okroglo? Čul je, da so okrogle nekoliko boljše od podolgovatih, torej kaže vsekakor, da vzame okroglo. Samo ko bi vedel, katera je izmed vseh največja! Zakaj zdelo se mu je, da niso vse enako velike. Motril je sem in tja, naposled pa mu je obtičalo oko na žemlji, ki je bil prepričan o njej, da je res največja. »Kaka sreča,« je pomislil, »da je ni zagledal že kdo drugi pred menoj!« Zadovoljen je segel z eno roko po njo, z drugo pa je položil denar pred prodajalko. Ni maral, da bi tudi en sam trenutek dvomila, če ima denar. Potem pa se je veselega srca odpravil. Da bi ne bila izkušnjava prevelika, je vtaknil žemljo takoj v žep! Ne, za ves svet je ne mara načeti! Celo, kakršno je dobil pri peku, položi pred mater! »Nate, mati, jejte!« ji poreče, ona pa mu seveda odstopi njegov delež. Tako sladko mu je bilo pri srcu, ko je na to mislil! —

(Konec prih.)

Zmaj.

*Striček naš je kupil barko,
lepo barko z jadr, vesli,
pa smo davi jo na morje
tja za našo hišo nesli.*

*Pa — ojoj, iz dna se morja
strašen zmaj je prikotalil:
»Rega-rega-kvak!« je rekel
in na barko je navalil.*

*V lepe barke lepa jadra
sapice so zapihljale,
da mogočno in ponosno
je odplula od obale.*

*Kaj sedaj bo z našo barko?
Kdo naj brani jo in straži?
Kdo naj z njo čez morje jadra,
če se zmaj ne potolaži?*

Radivoj Rehar.

Konjički.

*Konjički čili rezgetajo,
po beli cesti peketajo,
nas peljejo čez strme gričke
med blage tetice in stričke.*

*Kolačke tetice so spekle
in z njimi hitro k nam priteklo,
so strički konjčkom ovsu dali,
jim zlato slamico postlali.*

Albin Čebular.

NAŠ KRALJ ALEKSANDER I.